Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

scrisoare de început | pag. 1
Părintele Iustin Pârvu:
„Viața noastră este în mâna lui Dumnezeu"

editorial | pag. 3
Noi de partea cui vom fi?,
de Gheorghe Fecioru

prăznuiri | pag.7
ÎPS Pimen al Sucevei și Rădăuților
– un Păstor blând, mângâietor și răbdător

pag. 12
Părintele Mina Dobzeu – scrisori Vieții,
de Sergiu Ciocârlan

școala părinților | pag. 17
Cum să mergi pe mijlocul drumului…,
de Psih. dr. Irina Petrea

pag. 22
Stăm acasă, dar suntem dependenți de ecrane (I),
de Lect. univ. dr. Andrei Drăgulinescu

știința de a iubi | pag. 25
Iorgos Tsiakkas și Hristina Pavlidou:
„Undeva există lumina..." (II)

cauzele bolilor | pag. 29
Lumina ca medicament (I),
de Ana Gheorghiu

cu noi este Dumnezeu | pag. 33
Jurnalul Parohiei „Toti Sfinții" din Huldenberg:
„Universitatea de virus" (I)

pag. 38 | mărturii

pag. 40 | cuvântul duhovnicului
Părintele Ilarion de la Crucea:
„Cine ne va despărți pe noi
de dragostea lui Hristos?"

pag. 48 | „toate-s vechi și nouă toate"
Din publicistica lui Eminescu

pag. 52 | minuni
Noi minuni ale Sfântului Luca al Crimeei

pag. 56 | „sub aripile Lui"
Povățuiri la vremuri de restrițe:
„Să nu vă temeți de nimic!"

pag. 62 | biblioteca noastră
Răspunsuri verificate
la întrebări arzătoare

pag. 64 | cuvinte vii
Alice Voinescu – curajul de a răspunde,
de Sergiu Ciocârlan

pag. 68 | interviu
Părintele Ciprian Grădinaru:
Vremea adevărului

pag. 74 | al optulea veac
România confiscată,
de Irina Bazon

pag. 79 | concursuri

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

PĂRINTELE IUSTIN PÂRVU
† 16 IUNIE 2013

„Viața noastră este în mâna lui Dumnezeu"

Dragii mei, eu nu spun că acum sau mai târziu începe sau nu prigoana, pentru că, de altfel, creștinul trebuie să fie mereu pregătit pentru sfârșitul său. Dar atunci când Dumnezeu arată semne clare prin care ne anunță cumva să ne pregătească, iar noi nu le luăm în seamă, înseamnă că noi am ajuns la o nebunie a patimilor în care nu mai distingem ce e bine de ce e rău. Orbirea patimilor care a cuprins această generație e așa de mare, încât nici dacă văd bombardamente sub nasul lor, tot nu pot lua aminte la ei înșiși, ca să se pocăiască. Pentru că Domnul a închis ochii lor ca să nu vadă, și urechile lor ca să nu audă. Aceasta datorită obișnuinței lor în patimi. Îmi aduc aminte și pe vremea mea, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, noi eram în linia întâi și luptam față în față cu inamicul înfruntând moartea, iar în spatele nostru, la un kilometru, se chefuia într-o nebunie. Țăranul murea cu sticla de țuică sub pat. Ofițeri împreună cu fermieri, armata, ostașii, toți o țineau într-o chefuială și puțini se gândeau la sufletele lor, cum să se pocăiască măcar într-al unsprezecelea ceas.

Acum oamenii gândesc la fel: preferă să mai chefuiască și să se mai distreze încă o dată decât să cugete la moarte. După cuvântul Scripturii, fiecare în ce patimă e prins, de aceea e stăpânit. Fiecare în ce a rămas, aceea cugetă: unul la sticla cu băutură, altul la friptura de pe plită, altul la coroana lui, iar alții nici măcar nu mai au capacitatea să gândească, la o așa împietrire ajungând. Fiecare e stăpânit de patimile lui, iar cel care nu s-a luptat cu ele din timp, acela nu va

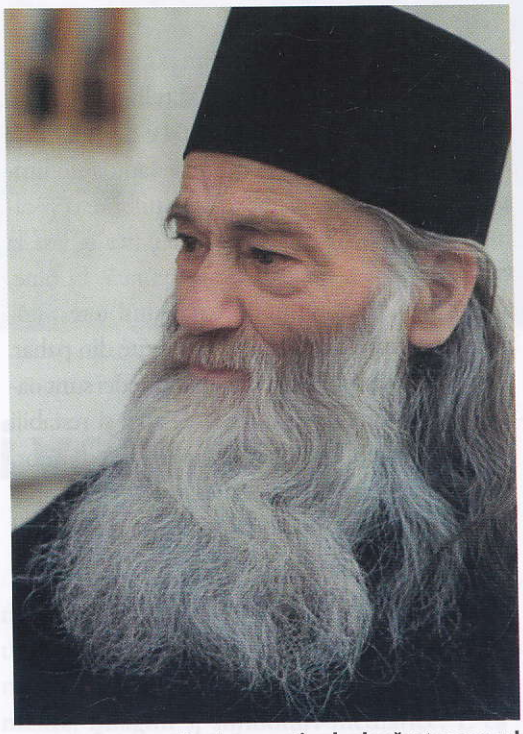

„Pentru creștinul adevărat, necazul este bucurie" (Părintele Iustin Pârvu)

găsi ajutor dumnezeiesc în vreme de prigoană. De aceea Dumnezeu ne dă semne ca să ne venim în noi înșine și să ne pocăim. Să mergem la duhovnici, să ne spovedim, să fim împărtășiți cu Trupul și Sângele lui Hristos, care să ne dea puterea de a căuta viața cea veșnică.

Numai toiagul dreptului mai poate să trezească conștiințele oamenilor. Ori un păstor luminat, ori un învățător drept al adevărului mai poate striga din mijlocul mulțimii. Dacă și aceștia

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

vor lipsi, atunci toiagul lui Dumnezeu va fi singurul îndreptar al națiunilor, care se vor sfâșia între ele, pentru că L-au uitat pe Dumnezeu. Toiagul lui Dumnezeu sunt și bolile, necazurile, sărăcia în care trăim cu toții și care sunt ca o mână întinsă de Sus spre sufletul omului de azi. Am ajuns ca numai prin boli, necazuri și războaie să ne mai gândim la Dumnezeu.

„CREȘTINISMUL LIMPEZEȘTE APA TULBURE"

Dragii mei, la noi este o boală în popor, ascultarea asta prostească: „Să nu cumva să tulburăm!". Dar ce să mai tulburăm, când situația e deja tulbure? Astăzi, a nu tulbura înseamnă, de fapt, a nu limpezi. Pune într-un pahar de apă tulbure o picătură de var și-ai să vezi cum tulburarea se lasă la fund și poți bea paharul cu apă curată. Ei bine, acesta este creștinismul. Creștinismul este picătura de var care limpezește apa tulbure din pahar. Conducătorii unui neam, ai unei Biserici sunt oameni care pot alunga tulburarea apei și restabili potabilitatea ei. Dar dacă nu avem conducători care să intervină în limpezirea tulburărilor apelor ce ne cuprind, nu vom avea parte de paharul acesta limpede. Singura limpezire care ni se dă nu este decât picătura de sânge a martirilor noștri. Ce este sângele martirilor? Sămânța creștinismului.

La ora actuală avem nevoie de o preoțime de elită, oameni de sacrificiu, care într-adevăr își pun viața pentru ucenicii lor, căci fără păstori care să învețe drept cuvântul Domnului, vom veni într-o rătăcire și pierzare a neamului nostru. Iar în vreme de prigoană, creștinii să se adune în jurul preoților, căci acolo este Biserica, unde este antimis și un preot ortodox care să slujească Dumnezeiasca Liturghie. Avem pildă în prigoana din secolul trecut, cum plecau preoții prin sate și prin munți cu câte un antimis în spate și vasele de slujit. Liturghia și Sfintele Taine vor da putere credincioșilor și vor fi păziți de orice vătămare sub Acoperământul Maicii Domnului. Apoi să zică Rugăciunea lui Iisus și a Născătoarei de Dumnezeu, să zică „Apărătoare Doamnă" – în închisoare, aceste scurte rugăciuni ne-au izbăvit și am putut supraviețui regimului comunist fără să cedăm în fața fiarei roșii.

Însă acestea sunt pentru creștinii mai căldicei, pentru că cei râvnitori pururea sunt pregătiți. Nu așteaptă vreme de prigoană sau război ca să se îngrijească de sufletele lor. Pentru creștinul adevărat nu contează când vine războiul sau prigoana. Creștinul adevărat este mereu gata să-L întâmpine pe Mirele Ceresc cu candela sufletului aprinsă. Creștinul adevărat nu stă să pândească cu frică când vine războiul sau când o să pice bomba deasupra capului lui. Ci el caută cum să jertfească mai mult aproapelui și lui Dumnezeu. Adevăratul creștin caută Împărăția Cerurilor înlăuntrul său și nu se teme de nimic în lumea aceasta trecătoare. Pentru el, necazul este bucurie și crucea, Înviere. Viața noastră este doar în mâna lui Dumnezeu și numai El știe sfârșitul omului. De aceea, să nu ne înspăimânte când auzim de războaie și urgii, că toate acestea trebuie să vină, după cum spune Mântuitorul. Să ne înspăimânte că sufletele noastre nu sunt pregătite să-L întâmpine pe Hristos.

Să ne rugăm Sfinților! Sfinții vor să vină în ajutorul nostru, numai că prea puțin îi chemăm. Pentru noi, Sfinții închisorilor alcătuiesc cea mai măreață coroană pentru împodobirea țării noastre înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt soluția grăitoare, numai că nu strigă de acolo. Izvorârea sfântului mir din osemintele lor e așa de grăitoare, că nu ne mai rămâne decât să le urmăm sfaturile, fapta și eroismul vieții lor. Altfel, tăcerea este mormântul pe care îl săpăm neamului nostru. Sfinții vin să ne arate calea! ■

Din „Ne vorbește Părintele Justin", vol. II (Ed. Fundația Justin Pârvu, 2013)

Grupaj realizat de Tatiana Petrache

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Noi de partea cui vom fi?

S-au înmulțit lucrurile până la refuz. Lucruri de consum, dar și formele nesfârșite ale divertismentului. Și, în definitiv, nu lucrurile în sine sunt mai multe, ci proiecțiile lor teleecranizate. S-ar putea spune că visele sunt mai multe, dar nici acesta nu este adevărul deplin. Da, sunt mult mai multe visele (și coșmarurile), dar nu sunt ale noastre. Oamenii, din păcate, nu mai au propriile vise de când nu mai folosesc lucruri făcute de ei înșiși, ale căror măsuri și sensuri să fie date de propriile lor mâini. Toate sunt proiecții, prelungiri ale altor minți, care nu fac altceva decât să producă vise, fără nici un scrupul, plătite pentru asta nu numai cu bani, ci și cu celebritate și droguri de orice fel. Lor li se permite orice, căci visează pentru noi. Dar, în fond, nici ei nu-și trăiesc propriile vise, propriile vieți, fiind ei înșiși cuplați la o fabrică de vedenii, care poate nici nu este din lumea aceasta.

Și astfel, oamenii trăiesc de parcă nu ar trăi, trăiesc niște vieți virtuale, tot mai mult uniformizați în gândire, în reacții, în sentimente, în emoții, haotizați de știri, evenimente, imagini și simboluri mediatice. E ca și cum, încetul cu încetul, goliți de propriile vieți, oamenii din lumea întreagă s-au umplut pe nesimțite de conținuturi străine, au devenit dependenți de ele, și-au pierdut și facultatea de a gândi singuri, de a înțelege singuri, de a simți fără să fie stimulați dinafară. Este democrație, da – dar „stăpânul" e parcă mai gelos ca oricând; fără el, oamenii nu numai că nu mai sunt lăsați să facă nimic, dar chiar nu mai pot face nimic.

Înainte, simpli și săraci, înconjurați mai cu seamă de lucruri făurite de mâinile lor, trăindu-și propriile vise, ale nașterii, botezului, nunții

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

și ale trecerii dincolo, dar și ale meșteșugului, ale sărbătorilor și ale unui întreg patrimoniu de înțelepciune și frumos concentrat în poezie și cântec, în povești și legende, oamenii nu simțeau nevoia să aibă mai mult. Împăcați cu lumea și cu propria soartă, munceau câmpul și, cu toate că era o muncă repetitivă, ei nu doar munceau, ci își și visau propriile vise, cântau și se bucurau. Întreaga lume părea o imensă biserică și toate vorbeau aceeași limbă a frumosului și a adevărului, a armoniei și rațiunii așezate de Dumnezeu în creația Sa. Și, cel mai important, nu se simțeau nici singuri, nici plictisiți. Ba chiar găseau înlăuntrul lor, undeva, în pacea inimii, un izvor de înțelesuri din care mintea nu mai contenea să se hrănească.

TRĂIM ÎN AFARA NOASTRĂ

Astăzi însă, cuplați la realitatea virtuală, oamenii, chiar și când declară că au credință în Dumnezeu, nu mai sunt în stare să-și simtă sufletul. Trăiesc în visele de care vorbeam, în lucruri exterioare, în comodități și conforturi de plastic, în griji și plăceri insipide. Trăiesc în afara lor, de parcă nu ar mai avea suflet.

Acesta este momentul în care a venit nu Apocalipsa – deși va veni și aceasta tot așa, dintr-odată, pe neașteptate –, ci Covidul. Un virus micuț, care pătrunde timid în lume, precum imaginile de pe micul ecran, ca, în numai câteva luni, să o transforme radical. Și, până la urmă, nu transformările exterioare sunt cele mai importante, ci developările pe care acest virus le-a făcut posibile. Dintr-odată, oamenii au început să se separe, vădindu-și mai bine ca oricând natura sufletelor, a vieții interioare a fiecăruia.

Andrei Tarkovski, poate cel mai mare regizor al tuturor timpurilor, are o temă foarte dragă lui, pe care o reia în multe din filmele sale. Este frământat de o preocupare esențială, aceea de a descoperi ce are omul mai adânc în inimă, răspunzând astfel la

Foto: Freerlaw Dreamstime

întrebarea: Ce este omul, de fapt? În filmul „Solaris", de pildă, acțiunea are loc undeva pe o navetă spațială, unde se petrece ceva straniu cu cei doi-trei pasageri. Fiecare are experiența materializării, chiar a întrupării, în vecinătatea sa, a unor ființe pe care le purta adânc în inimă. Unuia i se întrupează soția pe care o iubise mult, dar care murise cu mulți ani în urmă, în vreme ce altuia i se întrupează un pitic urât și răutăcios, ființă pe care o ascundea undeva, în sufletul său. La fel, în filmul „Călăuza", unul dintre personaje, deși se dusese în „Zona" misterioasă ca să afle ajutor pentru fratele său bolnav, găsește acolo un sac cu bani, căci, se pare, adânc, înlăuntrul său, era mai puternică patima iubirii de argint decât dragostea pentru fratele.

Așa și cu acest Covid. Din păcate, multe spaime, neîmpliniri, neputințe și urâciuni ale sufletului omenesc au ieșit la suprafață. Mai întâi de toate s-a dovedit, mult mai concret decât

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

până acum, că lumea, în cea mai mare parte a ei, are un nou dumnezeu – nu pe Hristos, ci opinia publică întruchipată în mass-media. De ea ascultă omul recent mai mult decât putea asculta de Dumnezeu omul religios odinioară. Lucrul acesta îl spunea Lippman la începutul secolului al XX-lea, dar niciodată până acum nu s-a probat atât de bine. De fapt, nici nu se poate spune că este vorba de ascultare – și tocmai în aceasta stă gravitatea situației. Este vorba de o dependență puternică de acel for de conștiință exterior, devenit interior prin vizionare, de-a lungul timpului, la care oamenii fac apel în mod subconștient. Cu alte cuvinte, acel flux de imagini și emoții, de știri sau sentințe internalizate de-a lungul anilor devin propriul orizont sufletesc, viața mulțimilor care vor urma până la capăt indicațiile, pentru că altfel nu mai pot, pentru că nu mai au reazăm și scăpare nici măcar în propriul lor for lăuntric.

Așa se explică de ce oamenii nu se vor mai întoarce la munca pământului nici când nu vor mai avea de mâncare. Aceasta explică de ce oamenii fac ascultare și nu mai ies din casă chiar dacă simt că înnebunesc, sau poartă măștile chiar și când simt că se sufocă. Sunt prizonieri ai acestor reglementări și ordine care nu mai vin de data aceasta din afară, ca în trecut, ci dinlăuntru, fără a mai avea puterea să li se opună.

Pentru cine nu este familiarizat cu experimentul reeducării din lagărele comuniste, la noi cunoscut ca „Experimentul Pitești", să amintim că acolo se ajunsese cam tot la același rezultat. Prin frică și teroare, prin chinuri fără sfârșit și alte inginerii psihologice, între care dărâmarea tuturor sistemelor de adevăr și încredere, mulți dintre deținuți ajunseseră să-și tăgăduiască credința, să-și defăimeze soțiile, mamele sau tații, sau să-și trădeze prietenii cei mai apropiați. Și făceau aceasta aproape inconștient, fără să-și dea seama unde se termină ordinul și începe propria inițiativă. În numai câțiva ani, unii s-au transformat în niște monștri, sistemul reușind să restructureze psihicul, și chiar sufletul omenesc.

Dar, după cum observa Ioan Ianolide – unul dintre supraviețuitorii acestei reeducări, mai târziu adevărat isihast și profet al vremurilor ce aveau să vină –, ceea ce s-a realizat la Pitești cu forța se petrece astăzi prin ingineriile mediatice, cu ajutorul Serviciilor Secrete și al culturii de consum. Terorizați că vor pierde hrana patimilor (devenite adevărați tirani interiori), oamenii vor ajunge cât se poate de obedienți, de servili, de dispuși să apere Noua Ordine. Nu numai că nu i se vor putea opune, dar nici nu vor vrea să o facă, pentru că asta ar însemna să renunțe la tot, la toată minciuna cu care s-au hrănit de-a lungul anilor și să-și supună astfel viața unei crize – o criză la care nu văd soluția, pentru că nu mai simt, prin lucrarea harului, încredințarea că toate sunt în mâna Dumnezeului Celui Viu.

MĂSURA CREDINȚEI NOASTRE

În acest context, masca devine un adevărat simbol al supunerii necondiționate, al înregimentării în armatele celor fără de chip, pe de o parte, chinuiți de rolul asumat, dar, pe de alta, liniștiți la gândul că așa vor avea o șansă în plus la viață, că vor trăi mai mult și vor suferi mai puțin. Îmi amintesc aici cuvintele unui consumator de droguri, care îmi spunea că plăcerea e numai la început, de la un moment încolo rămânând doar fuga de spectrul durerii, al sevrajului, al anxietății, a ceva ce nu poate fi zugrăvit în cuvinte – neliniștea în sine, ca ceva de sine stătător, ca un adevărat vierme care nu mai adoarme. De exact această nelinişte se împărtășesc toți cei dependenți de știrile micilor ecrane. Iar, după ei, soluția nu este alta decât ascultarea – adică, simbolic vorbind, purtarea măștii.

Da, masca este un simbol. Dintotdeauna a simbolizat teatrul și a fost asociată ritualurilor, în majoritatea cultelor păgâne. Prin mască,

Libris.RO Respect pentru oameni și cărți

omul renunță la persoana sa în favoarea unui personaj colectiv, a unui zeu sau monstru, a unui rol (altul decât propriul rol), cel puțin în teatru. Masca îți răpește fața, iar masca modernă merge și mai departe, acoperind și gura, ca simbol al supunerii, al tăcerii. Și nu mă refer la acea mască purtată într-un loc unde contaminarea poate fi iminentă, ci la masca purtată în propria mașină, pe stradă sau în locurile cele mai intime, unde nu se mai poate spune că există pericolul de contaminare.

Deci nu mai vorbim aici de un mijloc de protecție împotriva unor agenți patogeni, ci de un reflex interior, de obsesia de a nu ieși din rând, de a nu pierde sentimentul securității indus de mass-media, de a nu pierde atât de fragilul sentiment de siguranță și a cădea pradă neliniștii. În acest context, Covidul este nu numai un virus, un mesaj înscris într-un ARN destinat să ne zăpăcească celulele, ci și un turnesol aruncat peste lume pentru a ne arăta unde ne aflăm. El a separat apele mai mult decât orice până acum în istoria recentă a lumii. Ne-a arătat cine Îl iubește pe Dumnezeu mai mult decât iubește lumea, cine-și iubește sufletul mai mult decât pe Hristos. A despărțit pe părinți de copii și pe copii de părinți, a creat o solidaritate în minciună, dar și una, mai mică, în adevăr. Ne-a arătat măsura credinței noastre prin confruntarea cu frica de moarte, dar și a capacității noastre de a mărturisi. Sau, dimpotrivă, ne-a arătat că foarte mulți vor renunța la cele ale credinței și ale Bisericii pentru ascultarea de puterile lumii, în spatele cărora, mai mult ca niciodată, se zărește antihristul.

Virusul acesta, ca un negativ al Mântuitorului Hristos, a venit în lume pentru a vădi starea lumii, dar și pentru a proclama o Nouă Ordine așa-zis medicală – dar, de fapt, orwelliană. Ce învățăm noi, creștinii, din aceasta? Că nu se poate trăi și cu Dumnezeu și cu mamona, că o viață cu ochii și urechile la micul ecran, televizor, facebook – sau, general vorbind, internet – nu poate decât să ne pună pe frecvența lumii, a antihristului care va veni. Că viața noastră e în mâinile lui Hristos și că nimic nu va avea putere asupra ei, dacă Domnul nu va îngădui aceasta, iar frica însăși este un simbol al morții, o putere a ei asupra noastră. Că a venit vremea să ne mărturisim credința, împărtășindu-ne din belșug din harul Domnului, că nu peste mult timp aceasta va însemna chiar o prigoană fățișă. Că am pierdut enorm de mult timp toți anii aceștia, nehrănindu-ne cu hrana cea tare a vieții în Hristos pentru a fi pregătiți acum. Dar încă nu e prea târziu.

Așadar, credem că, prin Covid, lumea – cel puțin lumea ortodoxă care Îl are pe Hristos în mijlocul Bisericii ei – nu are decât de câștigat. Este un fel de pregustare a încercărilor ce vor veni, a provocărilor la mărturisire sau la lepădare. Oricum, lumea a fost trezită din somn. Pentru unii însă, trezirea va însemna lepădarea a toate pentru Domnul și, ca urmare, foarte multă bucurie și har, iar pentru alții, o îndepărtare de Hristos, pentru a asculta de logica lumii configurată mediatic și, ca urmare, o mare întristare, frică și totodată înverșunare împotriva celor care nu sunt ca ei. Din păcate, aceștia, precum se vede, vor fi cei mulți, pentru a se adeveri astfel cuvântul Domnului care spune: „Oare când voi veni voi mai găsi credință pe pământ?" cf. Luca 18:8. Întrebare la care fiecare dintre noi trebuie să-și găsească propriul răspuns.

Dar noi, fiecare în parte, de partea cui vom fi atunci? ■

Gheorghe Fecioru

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

ÎPS Pimen al Sucevei și Rădăuților – un Păstor blând, mângâietor și răbdător

† 20 MAI 2020

Pe 20 mai s-a mutat la cele veșnice Înaltpreasfințitul Părinte Pimen, Arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților. A plecat lăsând în urmă multă durere în sufletele păstoriților săi, pe care i-a iubit și l-au iubit, dar și nădejdea că am câștigat un mijlocitor în fața Tatălui Ceresc. Propovăduia cu fiecare prilej iubirea de neam și țară, vorbea cu o nespusă bucurie despre valorile și tradițiile noastre românești și avea un dor neostoit după România Mare. Credem că și-a pus amprenta asupra istoriei neamului nostru din ultimele decenii, căci, așa cum spunea Arhiepiscopul Teodosie al Tomisului: „Înaltul Pimen a fost o lumină vie! Nu numai pentru Bucovina, ci și pentru întregul neam românesc. De aceea rămâne un reper atât de luminos pentru toată românimea noastră, pentru că a legat istoria cea veche cu istoria cea nouă, dăruindu-ne pildă de dârzenie în credință, în slujirea neamului și a înaintașilor, în iubirea țării și a valorilor românești".

Înaltul Pimen – un reper luminos pentru toată românimea noastră

Împărtășim aici câteva gânduri ale celor care l-au cunoscut îndeaproape, la care adăugăm mulțumirile noastre pentru susținerea revistei „Familia Ortodoxă". De altfel, ÎPS Pimen a fost dintru început alături de noi în această lucrare, binecuvântându-ne, sfătuindu-ne și rugându-se pentru noi. **(R.T.)**

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

Starețul Melchisedec de la Putna
„UN IERARH MILOSTIV, CU IUBIRE DE NEAM ȘI ȚARĂ”

A cuprinde într-un articol legătura Înaltpreasfințitului Părinte Pimen cu obștea Mănăstirii Putna e greu. Este o legătură adâncă – este o viață de om. A fost viețuitor, ghid, stareț al mănăstirii. S-a format împreună cu Părinții de aici. A fost alături de Părintele Dosoftei Morariu, de Părintele Calinic Lupu, de Preasfințitul Gherasim Putneanul, de Părintele Stareț Iachint Unciuleac.

Înaltpreasfințitul Pimen a fost stareț al Putnei în perioada 17 septembrie 1958 – 1 iunie 1961. În 1961 a fost mutat ca duhovnic la Mănăstirea Văratic. În 1964 a fost adus din nou la Putna de către Preasfințitul Gherasim, pentru a fi ghid aici. A împlinit această ascultare până în 1974, când a fost mutat ca stareț la Mănăstirea „Sfântul Ioan cel Nou” din Suceava.

De acum pașii îl vor purta din nou spre Putna, începând cu 1982, când a fost ales Episcop-vicar al Episcopiei Iașilor, la recomandarea Părintelui Patriarh Teoctist, pe atunci Mitropolit al Moldovei. În 1991, la recomandarea Părintelui Patriarh Daniel, în vremea aceea Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, Înaltpreasfințitul Pimen a fost ales și înscăunat Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților.

Prezentăm câteva mărturii inedite privind legătura sa cu Mănăstirea Putna. A participat la desfacerea mormintelor voievodale. A fost unul din cei trei Părinți care, pe timpul nopții, s-au strecurat în biserică și s-au uitat prin colțul rupt al lespezii care acoperea cripta cu rămășițele pământești ale Sfântului Voievod Ștefan cel Mare, văzându-le împreună cu Preasfințitul Gherasim și cu Părintele Stareț Iachint. Și povestea: „Sfântul Ștefan avea capul plecat spre stânga, osemintele erau pe 13 bare de fier și era acoperit cu mantia domnească. Unii, văzând mantia, au crezut că este mantie călugărească. Dar nu – era mantie domnească”.

Ca ghid, recita poezia „Doina” cu mult curaj. Călugării de la Putna au fost pârâți că rostesc această poezie, care era interzisă, pentru că vorbea

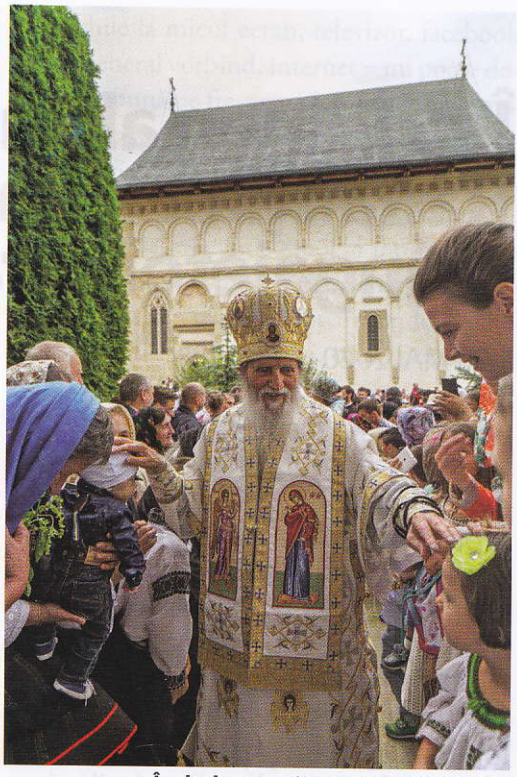

„Înaltul transmitea pace și bucurie...”

de Basarabia și de celelalte ținuturi românești înstrăinate. Mitropolitul Iustin al Moldovei a fost nevoit să vină la Putna cu Emil Bobu, Președintele Sfatului Popular Regional Suceava, ca să-i ancheteze pe călugări. Au fost întâmpinați de Părintele Gherasim, viitorul episcop, și de Părintele Pimen, ghidul mănăstirii. La întrebarea arhiereului: „Ei, ce mai este pe-aici?”, Părinții au înțeles că au fost pârâți că au recitat „Doina”. Părintele Pimen a răspuns: „Înaltpreasfinția Voastră, suntem solicitați să mai spunem poezia «Doina»”. Atunci, Mitropolitul Iustin, după cum povestea Înaltul Pimen, se îndreaptă către Emil Bobu și-i spune: „Voi de ce nu publicați poezia aceasta, «Doina» a lui Mihai Eminescu, și ne puneți pe noi în situații neplăcute? Ia publicați-o, ca să nu mai fie probleme!”. Astfel, Mitropolitul Iustin a știut să ia apărarea călugărilor putneni.

O încununare a acestei legături cu Putna o vedem în canonizarea Sfinților Putneni.